

ตารางที่ 4 แสดงจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศ

ประเทศ	จำนวน (คน)
สหรัฐอเมริกา	233,000
แคนาดา	43,000
อังกฤษ	114,000
เยอรมันตะวันตก	124,500
ฝรั่งเศส	86,000
สวีตเซอร์แลนด์	41,400
เนเธอร์แลนด์	43,700
อิตาลี	80,500
กลุ่มประเทศสแกนดิเนเวีย (เดนมาร์ก, สวีเดน, นอร์เวย์ และฟินแลนด์)	81,500
ไต้หวัน	134,800
สิงคโปร์	324,500
ฮ่องกง	243,800
อินเดีย	214,300
ญี่ปุ่น	254,500
มาเลเซีย	600,000
ซาอุดีอาระเบีย	92,900
อื่น ๆ	989,000
รวม	3,700,000

สำหรับเป้าหมายการเพิ่มขึ้นของนักท่องเที่ยวชาวไทยในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศนั้น จากรายงานโครงการสำรวจและศึกษาภาวะการท่องเที่ยว พ.ศ. 2526 ประมาณว่ามีผู้เดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศ ในระหว่างปี 2526 จำนวน 22.5 ล้านคน และจากฐานจำนวนนักท่องเที่ยวภายในประเทศนี้ได้วางเป้าหมายให้มีอัตราการเจริญเติบโต เฉลี่ยปีละ 5% ดังนั้นในปี 2534 ซึ่งเป็นปีสุดท้ายของแผนพัฒนาการท่องเที่ยวในช่วงแผนฉบับที่ 6 จึงคาดว่าจะมีนักท่องเที่ยวชาวไทยเดินทางท่องเที่ยวในประเทศประมาณ 33.2 ล้านคน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เป้าหมายด้านจำนวนนักท่องเที่ยวและการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวจะมีผลต่ออัตราการจ้างงาน ผลการวิจัยของนักวิชาการจากสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์เรื่อง ผลทางด้านเศรษฐกิจของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวภายในประเทศ พบว่ามีนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศ จำนวน 9 คน จะก่อให้เกิดการจ้างงานขึ้น 1 คน และนักท่องเที่ยวภายในประเทศ จำนวน 73 คน จะก่อให้เกิดการจ้างงานขึ้น 1 คน เมื่อพิจารณาประกอบกับจำนวนเป้าหมายนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศและนักท่องเที่ยวในประเทศในปี พ.ศ.2534 ซึ่งเป็นปีสุดท้ายของแผนฯ อาจจะสามารถกล่าวได้ว่าการจ้างงานที่เกิดขึ้นจากการท่องเที่ยวจะมีประมาณ 870,000 คน โดยกระจายอยู่ในทุกสาขาการผลิต เช่น เกษตรกรรมเหมืองแร่ อุตสาหกรรม ไฟฟ้า-ประปา การก่อสร้าง การค้าส่ง-ปลีก การคมนาคมและขนส่ง และในสาขาการบริการซึ่งส่วนใหญ่เป็นการจ้างงานโดยตรงทางการท่องเที่ยว การบริการเหล่านี้ได้แก่ แรงงานในธุรกิจโรงแรมและที่พัก ธุรกิจนำเที่ยว ธุรกิจด้านการขนส่ง เพื่อการท่องเที่ยว โดยตรง ธุรกิจการจำหน่ายสินค้าของที่ระลึก ธุรกิจด้านภัตตาคาร รวมทั้งสถานพักผ่อนหย่อนใจต่าง ๆ เหล่านี้ เป็นต้น อนึ่งการจ้างงานดังกล่าวเป็นการจ้างงานในลักษณะที่เต็มเวลา ทั้งนี้เพราะจำนวนแรงงานที่เกิดขึ้นนั้นเป็นการคำนวณจากฐาน การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว ประกอบการพิจารณาการจ้างงานที่ทำงานอย่างเต็มเวลา (คนละ 8 ชั่วโมงต่อวัน) ดังนั้นในความเป็นจริงจึงมีจำนวนแรงงานเกิดขึ้น และเกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมท่องเที่ยวมากกว่าจำนวนดังกล่าวอีกมาก โดยเฉพาะแรงงานในลักษณะที่ทำงานไม่เต็มเวลา หรือในบางช่วงของฤดูกาล

3.1.1.3 นโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยวในช่วงแผนพัฒนาฉบับที่ 6 จากกรกำหนดวัตถุประสงค์และเป้าหมายในการพัฒนาการท่องเที่ยวในช่วงระยะแผนพัฒนาฉบับที่ 6 ตามที่การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้วางไว้โดยพยายามที่จะให้มีความสอดคล้องหรือสนับสนุนกับแนวทางในการพัฒนาการ เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติในระยะเวลาดังกล่าวและการดำเนินการให้บรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่กำหนดไว้ นั้น การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยจึงได้กำหนดแนวทางหรือนโยบายเพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินงานและการกำหนดโครงการไว้ดังนี้

ก. สร้างระบบความสัมพันธ์ระหว่างการพัฒนาการท่องเที่ยว และการส่งเสริมการตลาดให้เป็นไปโดยสอดคล้องและในทิศทางเดียวกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- ข. เป็นการปรับปรุงคุณภาพของสินค้าท่องเที่ยวที่มีอยู่แล้ว และการดำเนินงานที่ต่อเนื่องจากแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 5 ให้ดีขึ้น
- ค. เสริมสร้างสินค้าทางการท่องเที่ยวให้ เป็นระบบและให้เกินเป็นประจำปี เพื่อนำสินค้าไปเผยแพร่ต่อไป
- ง. ส่งเสริมการจัดระเบียบธุรกิจและการบริการทางการท่องเที่ยวให้มีมาตรฐาน
- จ. เสริมสร้างความสนใจและความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว
- ฉ. เป็นการส่งเสริมตลาดการท่องเที่ยวระหว่างประเทศ ที่มีคุณภาพ ศักยภาพและมีส่วนแบ่งตลาดในระดับสูง และแสวงหากลางการท่องเที่ยวใหม่โดยพิจารณาสถานการณ์ความผันผวนทางเศรษฐกิจโลก
- ช. ส่งเสริมให้มีการประชุมนานาชาติเพิ่มมากขึ้นในประเทศไทย
- ฌ. ส่งเสริมความรู้ความเข้าใจในคุณประโยชน์ของการท่องเที่ยวและสร้างภาพพจน์ที่ดีของการท่องเที่ยวในท้องถิ่น
- ฎ. ส่งเสริมและประสานการลงทุนพัฒนาการท่องเที่ยวของภาครัฐบาลและเอกชนให้ เป็นไปโดยสอดคล้องกันและเพื่อประโยชน์ทางการท่องเที่ยวของประเทศ
- ฏ. สนับสนุนการลงทุนด้านการท่องเที่ยวต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดมูลค่าเพิ่มทางการท่องเที่ยว
- ฐ. ส่งเสริมสนับสนุนและประสานงานให้มีการลงทุนขนาดกลาง ขนาดเล็ก เพื่อให้สอดคล้องความต้องการของนักท่องเที่ยวระดับกลาง และนักท่องเที่ยวชาวไทย
- ฑ. ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างภาครัฐบาลและเอกชน ทั้งในด้านการส่งเสริม การพัฒนาและในด้านการจัดเก็บข้อมูลและการศึกษาในเรื่องที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.1.1.4 แผนงานหลักในแผนพัฒนาการท่องเที่ยวในระยะแผนพัฒนา ฉบับที่ 6

จากนโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยวดังกล่าวได้นำมาสู่การกำหนดลักษณะการดำเนินงานในช่วงระยะแผนพัฒนา ฉบับที่ 6 โดยแบ่งออกเป็น 5 แผน และ 1 โครงการ ตามลำดับดังนี้

- แผนงานที่ 1 แผนงานบำรุงรักษาและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว
- แผนงานที่ 2 แผนงานพัฒนาบริการท่องเที่ยว
- แผนงานที่ 3 แผนงานส่งเสริมตลาดต่างประเทศ
- แผนงานที่ 4 แผนงานส่งเสริมตลาดในประเทศ
- แผนงานที่ 5 แผนงานปรับปรุงองค์การและประสิทธิภาพการบริการของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว
- แผนงานที่ 6 โครงการปีการท่องเที่ยว (พ.ศ. 2530-2531)

3.1.2 นโยบายระดับภาค

แนวทางการพัฒนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยส่วนรวมนั้นเป็นการกำหนดแนวทางพัฒนาเพื่อแก้ไขปัญหาที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน และเตรียมรับสถานการณ์ที่คาดหมายไว้ล่วงหน้าไปในแนวทาง 4 ด้าน คือ

1. การพัฒนาการผลิต

เร่งรัดการเติบโตทางเศรษฐกิจด้วยการเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิตและหิวมูลค่าเพิ่มให้สูงกว่าที่เป็นอยู่จากทรัพยากรอันจำกัด โดยเน้นการพัฒนาการเกษตรเป็นพื้นฐาน ประสานกับการพัฒนาอุตสาหกรรมการผลิต เพื่อการบริโภคภายในและการส่งออก รวมทั้งอุตสาหกรรมบริการให้เพียงพอที่จะเลี้ยงดูประชากรภายในภูมิภาคและเป็นพื้นฐานสำหรับการพัฒนาในอนาคต

2. การพัฒนาประชากรและคุณภาพชีวิต

เร่งดำเนินการลดอัตราการเพิ่มประชากรลงอย่างค่อนเนื่องพร้อมกันไปกับการเพิ่มคุณภาพชีวิตประชากร ให้ประชากรทุกคนมีโอกาสได้รับผลพัฒนาการ เศรษฐกิจและเข้าถึงบริการทางสังคมอย่างทั่วถึง สามารถแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ได้ด้วย การพึ่งพาตนเอง และมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศมากที่สุด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. การอนุรักษ์ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม

ส่งเสริมให้มีการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ โดยไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และในขณะเดียวกันให้มีการดำเนินการสงวนและอนุรักษ์ทรัพยากร ตามควรแก่กรณีเพื่อการรักษาสภาพแวดล้อมและการสำรองไว้ใช้ประโยชน์ในอนาคต

4. การกระจายรายได้

มุ่งกระจายรายได้และทรัพย์สิน เพื่อลดช่องว่างระหว่างกลุ่มรายได้ โดยเน้นกลุ่มผู้ยากไร้ในเมืองและในชนบท

แนวทางในการวางผังภาค

ผังภาคเป็นการแปรนามธรรมของแนวทางการพัฒนาภาคโดยส่วนรวมที่ได้กำหนดไว้ให้เป็นรูปธรรมในพื้นที่ อันจะเป็นแม่บทให้แก่การจัดทำผังอนุภาคผังโครงสร้างจังหวัด และผังเมืองรวม ซึ่งจะดำเนินการในลำดับต่อไป โดยกำหนดเป็นแนวทางในการวางผังที่สำคัญ 7 แนวทาง คือ

1. การพัฒนาเมือง
2. การพัฒนาชนบท
3. การใช้ที่ดินและทรัพยากร
4. การพัฒนาทรัพยากรน้ำ
5. จุดสาทรกรรมการผลิตและหัตถกรรม
6. การพัฒนาการท่องเที่ยว
7. การคมนาคมและขนส่ง

การกำหนดแนวทางวางผังข้างต้น ทั้งอยู่บนตรรกะว่า การพัฒนาภาคจะดำเนินไปบนพื้นฐานของการพัฒนาการเกษตร ซึ่งเป็นสาขาการผลิตที่สำคัญและแหล่งรองรับประชากรส่วนใหญ่ของภาค ถ้อยเหตุที่เงื่อนไขทางกายภาพและทรัพยากรของภาคไม่มีความแตกต่างกันนัก การพัฒนาเมืองซึ่งประกอบด้วยเมืองหลัก เมืองศูนย์กลางความเจริญ และระบบเมืองบริการจะเป็นกลไกอันสำคัญในการเหนี่ยวนำให้เกิดการพัฒนาและแพร่กระจายความเจริญออกไปยังพื้นที่รอบข้างจนครอบคลุมทั่วทั้งภูมิภาค ในขณะเดียวกันก็ต้องดำเนินการพัฒนาชนบทควบคู่กันไปด้วยให้เป็นที่มั่นคงสำหรับการพัฒนาภาคและเมือง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

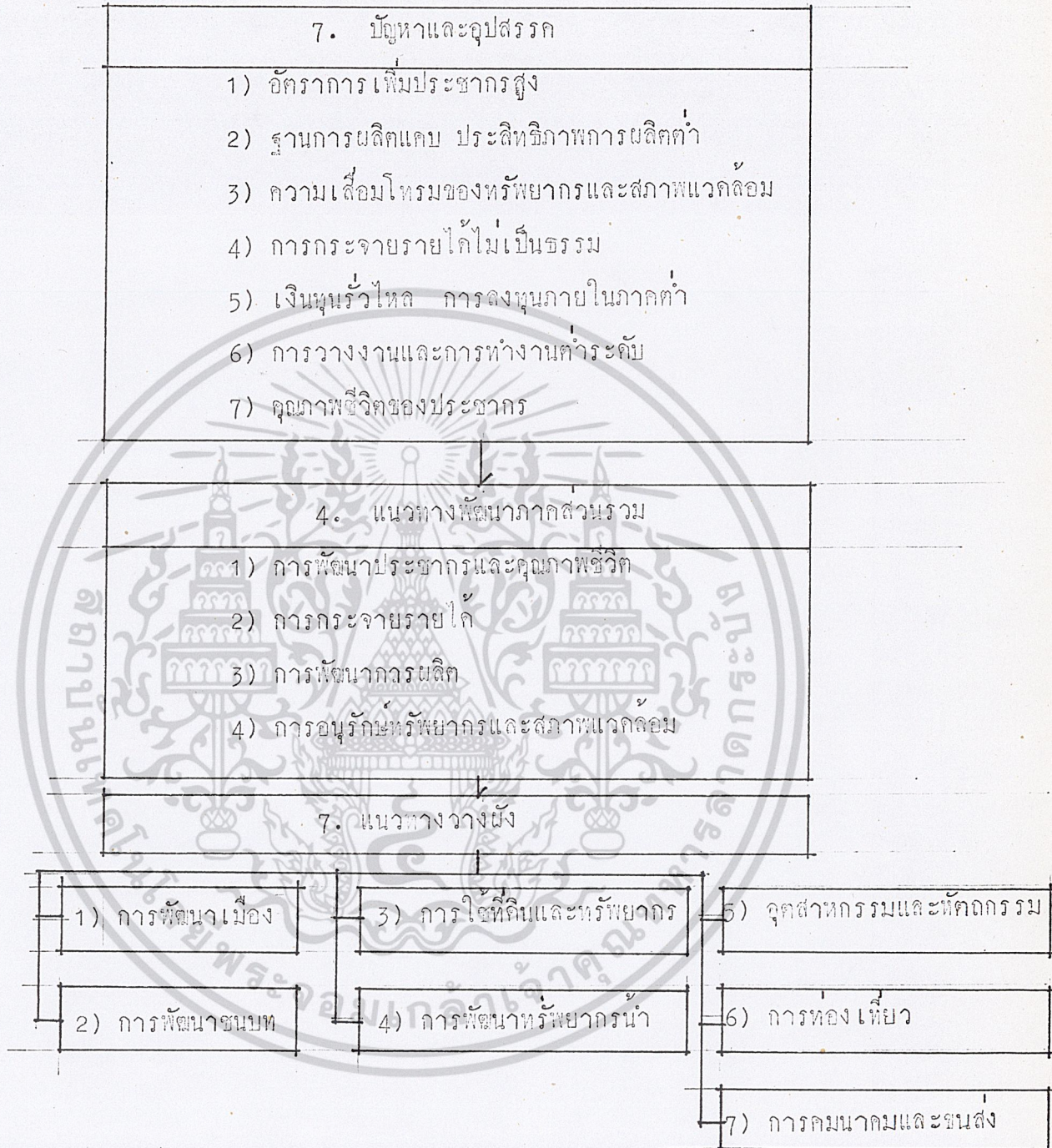
การพัฒนาชนบทของภาคนี้ยังผูกพันกับการใช้ที่ดินทรัพยากรธรรมชาติและแหล่งน้ำ การพัฒนาภาคในระยะเวลาดังกล่าวได้ละเลยต่อความสำคัญของสิ่งแวดล้อมและระบบนิเวศน์ จนทำให้สถานการณ์ตกอยู่ในภาวะวิกฤต การวางแผนการใช้ที่ดินและทรัพยากร จึงเป็นประเด็นการพัฒนาที่ควรจะได้รับ ความสำคัญและดำเนินการให้บังเกิดผลอย่างจริงจัง ความเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อมและระบบนิเวศน์ยังส่งผลถึงแหล่งน้ำ การพัฒนาในอนาคตบนพื้นฐานของ เกษตรกรรมอุตสาหกรรม และเมืองจะมีความต้องการใช้น้ำสูงขึ้น การพัฒนาแหล่งน้ำจึงเป็นประเด็นการพัฒนาที่สำคัญอีกประการหนึ่ง

อย่างไรก็ตาม พื้นที่เกษตรชลประทานซึ่งจะเพิ่มมากขึ้นจากการพัฒนาแหล่งน้ำมีไม่มากนัก ประกอบกับการเพิ่มผลผลิตโดยการขยายพื้นที่เกษตรกรรม เกือบจะเต็มขีดจำกัด ดังนั้น จึงต้องแสวงหาหนทางที่จะทวีมูลค่าเพิ่มของภูมิภาคโดยการประสานการพัฒนาอุตสาหกรรมการยดึกเพื่อการบริโภคภายในภาคและการส่งออก การพัฒนาหัตถกรรม การพัฒนาการท่องเที่ยวเข้าไว้ด้วยกัน กิจกรรมทางเศรษฐกิจเหล่านี้เป็นกิจกรรมที่ต้องพึ่งพาเมืองหรือใช้เมืองเป็นพื้นฐานจึงนับเป็นปัจจัยที่สนับสนุนการพัฒนาเมืองอีกทางหนึ่ง กิจกรรมด้านต่าง ๆ นี้จะถูกเชื่อมโยงเข้าด้วยกันและเชื่อมโยงกับภูมิภาคอื่น ๆ โดยระบบการคมนาคมและขนส่ง

แผนภูมิที่

5

โครงสร้างผังภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.1.3 นโยบายระดับจังหวัด

- เสริมสร้างและปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวกและกิจการสาธารณูป-
โภคต่าง ๆ ให้ครบถ้วนมีมาตรฐานและเพียงพอกับความต้องการของประชาชน โดย
ประสานงานกับหน่วยงานของรัฐและรัฐวิสาหกิจให้เร็วและมีประสิทธิภาพ เช่น การประกา
การไฟฟ้าและองค์การโทรศัพท์ เป็นต้น

- ควบคุมการใช้ประโยชน์ในที่ดินและสิ่งแวดลอมให้เหมาะสมสอด
คล้องกับการขยายตัวของชุมชน

- มุ่งแก้ไขปัญหาค่าครองชีพพื้นฐานซึ่งถือเป็นปัญหาเร่งด่วนของ
เมือง ได้แก่ ปัญหาการกำจัดขยะ การระบายน้ำโสโครก และปัญหาถนนและทางเท้าจะกำเนิน
การโดยเสริมสร้าง การสนับสนุน ความร่วมมือจากประชาชนในเขตเมือง เป็นส่วนสำคัญ
สาขาการพัฒนาเศรษฐกิจ จะส่งเสริมและเพิ่มรายได้ของประชาชน โดยพัฒนาการค้า
ท่องเที่ยวให้เป็นที่รู้จักกันแพร่หลาย

สาขาการพัฒนาศักยภาพ

- จะสนับสนุนในการบริการด้านสาธารณสุขแก่ประชาชน เพื่อให้
ประชาชนมีความอยู่ดีกินดี มีสุขภาพอนามัยแข็งแรง และอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดี

- จะส่งเสริมและพัฒนาสถานการศึกษาให้มีประสิทธิภาพ โดยปรับ
ปรุงอาคาร สถานที่อุปกรณ์การเรียนการสอน ตลอดจนจมนุศลการให้ทันสมัยและเพียงพอใน
การให้บริการทางการศึกษา

- จะส่งเสริมในรูป และอนุรักษ์วัฒนธรรม ประเพณีที่ถึงงามของท้องถิ่น
ให้คงอยู่ตลอดไป

- จะปรับปรุงและบำรุงสวนสาธารณะ สถานที่พักผ่อนหย่อนใจและ
นันทนาการ เพื่อให้ประชาชนมีสุขภาพพลานามัยดีและรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

สาขาการพัฒนาการเมืองและการบริหาร

- จะส่งเสริมให้ประชาชนมีความเข้าใจในการปกครองระบอบ
ประชาธิปไตย และมีส่วนร่วมในการแก้ไข้ปัญหาและพัฒนาท้องถิ่น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- จะส่งเสริมและปรับปรุงอาคาร สถานที่ เครื่องมือ เครื่องใช้ ภายในสำนักงานให้เพียงพอในการปฏิบัติงาน
- จะเพิ่มคุณภาพบุคลากรของเทศบาลให้สามารถบริการแก่ประชาชน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ
- จะปรับปรุงและพัฒนารายได้ของเทศบาลและกิจการ เทศพาณิชย์ให้ สูงขึ้น เพื่อนำไปพัฒนาท้องถิ่นให้เจริญก้าวหน้า

3.1.4 นโยบายระดับชุมชน

นโยบายที่เป็นที่ยอมรับของประชาชนโดยทั่วไป

1. ด้านแสงสว่าง โดยการขยายเขตไฟฟ้าภายในเขตเทศบาล อย่างทั่วถึงพร้อมทั้งปรับปรุงส่วนที่มีอยู่แล้วให้ดีขึ้น ซึ่งในปีหนึ่ง ๆ เทศบาลใช้งบประมาณ ในด้านนี้ประมาณ 1 ล้านบาท และในปี 2532 นี้ได้ใช้งบประมาณในการขยายเขตไฟฟ้า และปรับปรุงไฟฟ้าในเขตถึง 2.4 ล้านบาท
2. ด้านถนนหนทาง โดยการก่อสร้างปรับปรุงถนนภายในเขต เทศบาล ให้มีอย่างทั่วถึง และมีมาตรฐาน โดยการปรับปรุงก่อสร้างใหม่เป็นถนน ก.ส.ด. ตลอดจนสมัยทั้ง สายและปรับปรุงถนนลูกรัง และถนนดินภายในเขตให้เป็นลาดยางมากมาย แต่เป็นที่น่าเสียดาย เพราะในบางส่วนหลังจากที่เทศบาล ได้ก่อสร้างปรับปรุงถนนต่าง ๆ มากมายแล้ว ปี พ.ศ. 2532 นี้ การประปาภูมิภาค ได้ทำการขุดวางท่อเมนประปาทั่วเขต เทศบาล ถึง 41 สาย ซึ่งทางเทศบาลได้ใช้ความพยายามในการที่ขุดไปทั้งหมดให้มีสภาพ คงเดิม และจะได้ผลหรือไม่อย่างไร ในเรื่องส่วนหนึ่งก็ขึ้นอยู่กับสำนักของผู้รับเหมารุดวางท่อ เมนประปา คือ บริษัทสามประสิทธิ์ จำกัด อีกส่วนหนึ่งก็ขึ้นอยู่กับการประปาส่วนภูมิภาค
3. พบกันครึ่งทางระหว่างพนักงานเทศบาลกับสมาชิกสภาเทศบาล และระหว่างพนักงานเทศบาล กับประชาชน ในการที่จะร่วมมือร่วมแรงกันที่จะพัฒนาท้องถิ่น ให้เจริญก้าวหน้า ไม่ว่าจะเป็นในด้านการรักษาความสะอาดของถนนหนทาง ท่อระบายน้ำ สาธารณะสมบัติ การเสียดสีของคนในท้องถิ่น ในด้านการเสียภาษีให้แก่เทศบาล เพื่อนำไป พัฒนาท้องถิ่นในด้านต่าง ๆ ความมีสำนึกและอ่อนน้อมถ่อมตนของพนักงานเทศบาล ที่มีต่อประชาชน ในการที่ประชาชนมาติดต่อหรือใช้บริการต่าง ๆ การบริการประชาชนโดยไม่มีหยุกพักกลางวัน การพบปะกับประชาชน หรือเยี่ยมชุมชน เพื่อการพัฒนาต่าง ๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. สาขาการพัฒนาเศรษฐกิจจะส่งเสริมและเพิ่มรายได้ของประชาชน โดยพัฒนาด้านการท่องเที่ยวให้เป็นที่รู้จักกันแพร่หลาย เช่น บึงแก่นนคร
5. จะสนับสนุนในการบริการด้านสาธารณสุขแก่ประชาชน เพื่อให้ประชาชนมีความอยู่ดีกินดี มีสุขภาพอนามัยแข็งแรง และอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดี ขณะนี้เทศบาลจะเปิดบริการเพิ่มขึ้นอีกประการหนึ่ง คือ คลินิกรักษาโรคเกี่ยวกับฟัน ที่ศูนย์บริการสาธารณสุข เทศบาลเมืองขอนแก่น
6. จะส่งเสริมและพัฒนาค้นการศึกษาให้มีประสิทธิภาพ โดยปรับปรุงอาคารสถานที่อุปกรณ์การเรียนการสอน ตลอดจนบุคลากรให้ทันสมัยและเพียงพอในการให้บริการทางการศึกษาระดับประถมศึกษา
7. จะส่งเสริมฟื้นฟู และอนุรักษ์วัฒนธรรม ประเพณีที่สืงามของท้องถิ่นให้คงอยู่ตลอดไป เช่นงานประเพณีทอดกฐณ - เลี้ยงแคน , งานลอยกระทงออกพรรษา เดือน 11
8. จะปรับปรุงและบำรุงสวนสาธารณะ สถานที่พักผ่อนหย่อนใจและนันทนาการ เพื่อให้ประชาชนมีสุขภาพพลานามัยที่ดีและรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์
9. จะเพิ่มคุณภาพบุคลากรของเทศบาลให้สามารถบริการแก่ประชาชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3.2 การศึกษาและรวบรวมข้อมูลด้านเศรษฐกิจ

3.2.1 เศรษฐกิจระดับประเทศ

ในช่วงแผนพัฒนาฯ ที่ 5 การขยายตัวทางเศรษฐกิจอยู่ในระดับต่ำโดยที่การขยายตัวในปี 2525, 2528 และ 2529 อยู่ในระดับประมาณร้อยละ 3.6 ส่วนอีก 2 ปีอยู่ในอัตราร้อยละ 5.7 ส่วนใหญ่เป็นผลมาจากการขยายตัวของความต้องการรวมภายในประเทศ

สำหรับภาวะการคลังในปีงบประมาณ 2529 รัฐบาลมีรายได้อรวม 165,401.1 ล้านบาท เป็นรายได้จากกรมต่าง ๆ 165,239.2 ล้านบาท และรายได้เหลือมอบรับ 164.9 ล้านบาท ซึ่งเป็นรายได้ที่ต่ำกว่าเป้าหมาย เป็นผลมาจากมาตรการการผ่อนภาระภาษีแก่ผู้ประกอบการ สำหรับรายได้ที่ทำเงินมากที่สุดคือสาขาการท่องเที่ยวเพราะมีบทบาทสำคัญโดยตรงต่อการจ้างงาน กระตุ้นสาขาที่เกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจ และยังช่วยกระจายรายได้ ออกไปทั่วประเทศ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

1. ส่วนงานคณะกรรมการการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, กองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน

3.2.1.1 สภาวะตลาดการท่องเที่ยวในไทย

สถานการณ์ท่องเที่ยวในไทยในช่วง 3-4 ปีหลัง เจริญเติบโตขึ้นมา จะกล่าวถึงในปี พ.ศ. 2529 การเจริญเติบโตขึ้นของการท่องเที่ยวเนื่องจากสาเหตุต่าง ๆ คือ สภาพเศรษฐกิจโดยรวมของตลาดที่สำคัญมีเสถียรภาพไม่ว่าจะเป็นตลาดอเมริกา อังกฤษ หรือญี่ปุ่น สภาพปัญหาทางการเมืองภายใน ที่เกิดขึ้นในบางประเทศเป็นตัวผลักดัน การเดินทางไปยังประเทศเหล่านั้น การเพิ่มเที่ยวบินและการเปิดการบินใหม่ ๆ และรัฐบาลให้การสนับสนุนด้านการท่องเที่ยวอย่างจริงจัง ตลอดจนธุรกิจท่องเที่ยวภาคเอกชน ได้ให้การสนับสนุนและร่วมมือ ดำเนินงานด้านการตลาด การพัฒนาและการลงทุนการท่องเที่ยว อันเป็นปัจจัยที่สำคัญในการเร่งรัดการเจริญเติบโตด้านการท่องเที่ยว

ส่วนในปี พ.ศ. 2530 เป็นปีส่งเสริมการท่องเที่ยวไทย จากสถิติท่องเที่ยว ในช่วง 6 เดือนแรก นักท่องเที่ยวมีจำนวน 1,614,990 คน เมื่อเปรียบเทียบกับระยะเดียวกันของปี พ.ศ. 2529 มีอัตราเพิ่มถึงร้อยละ 21.86 และมากกว่าตลอดปีมีจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มรวมเป็น 3,482,958 คน ซึ่งเป็นจำนวนที่สูงเกินกว่าที่คาดการณ์ไว้ คือประมาณ 3.1-3.2 ล้านคน ทั้งนี้เนื่องจากสาเหตุต่างๆ ดังนี้ คือ สภาพเศรษฐกิจโดยรวมนั้นว่ายังคงอยู่ในสภาพที่ถืเช่นเดิม สภาพปัญหาทางการเมืองของประเทศคู่แข่งยังไม่สามารถแก้ไขได้ มีการขยายเส้นทางการบินของสายการบินหลายสาย เสถียรภาพทางการเมือง และเหตุการณ์สงบในประเทศไทยและสุดท้ายคือ การประกาศปี พ.ศ. 2530 เป็นปีท่องเที่ยวไทย นับว่าเป็นผลดีต่อการดำเนินงานนอกจากจะช่วยเร่งความสนใจแก่นักท่องเที่ยวแล้ว ยังได้รับความร่วมมือจากหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งในและต่างประเทศในการเผยแพร่ การสร้างและพัฒนาสินค้าก็เป็นการช่วยเสริมในการขายของประเทศ ให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้นด้วย

สถานการณ์ของปี พ.ศ. 2531 ในช่วง 3 เดือนแรกยังคงขยายตัวต่อเนื่องจากปลายปี พ.ศ. 2530 รัฐบาลยังคงส่งเสริมนโยบายการประชาสัมพันธ์ในรูปแบบต่าง ๆ ที่จะเข้าถึงนักท่องเที่ยวให้มากขึ้น ประกอบกับช่วย 3 เดือนแรกยังเป็นฤดูกาลท่องเที่ยวของชาวต่างประเทศ มีนักท่องเที่ยวมาในประเทศทางอากาศเป็นจำนวน 788,627 คน เพิ่มขึ้นจากระยะเดียวกันของปีก่อนร้อยละ 27.38 คาดว่าตลอดปี พ.ศ. 2531 จะมีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาประเทศ 3.9 ล้านคน เพิ่มขึ้นร้อยละ 11.4 ของปี พ.ศ. 2530 เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปเผยแพร่

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.2.2 เศรษฐกิจระดับภาค

ทรัพยากรธรรมชาติที่สำคัญของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้แก่ ป่าไม้ ซึ่งมีไม้ที่มีค่าทางเศรษฐกิจหลายชนิด เช่น ไม้ตะเคียน ไม้มะค่า ไม้ยาง ไม้แดง ไม้เต็งรัง เป็นต้น ผลพลอยได้จากป่าไม้ เช่น น้ำผึ้ง สบุนไฟ ถ่าน และสัตว์ต่าง ๆ อย่างไรก็ตามในระยะเวลาที่ผ่านมาพื้นที่ป่าไม้ของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้ลดลงอย่างรวดเร็วจาก 41,494 ตารางกิโลเมตร หรือร้อยละ 24.58 ของพื้นที่ภาค ในพ.ศ.2519 ลดลงเหลือเพียง 24,224 ตารางกิโลเมตร หรือร้อยละ 14.35 ในพ.ศ.2528 พื้นที่ป่าไม้ส่วนใหญ่จะอยู่ในเขตตอนบนและตอนล่างของภาค จังหวัด อุบลราชธานี มีพื้นที่มากที่สุด รองลงมาได้แก่ จังหวัดเลย นครราชสีมา อุรธานี ชัยภูมิ สกลนคร และขอนแก่น ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาสัดส่วนพื้นที่ป่าไม้ ต่อพื้นที่จังหวัดแล้ว ปรากฏว่าจังหวัดเลย มีพื้นที่ป่าไม้เหลืออยู่มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 30.71 ของพื้นที่จังหวัด จังหวัดมหาสารคาม มีพื้นที่ป่าไม้เหลืออยู่น้อยที่สุด เพียงร้อยละ 2.87 ของพื้นที่จังหวัด สำหรับทรัพยากรแร่มีบทบาทต่อเศรษฐกิจของภาคในปัจจุบันไม่มากนัก เนื่องจากแหล่งแร่ส่วนใหญ่เป็นแหล่งแร่นาเล็ก แร่ธาตุที่สำคัญได้แก่ เกลือหิน แอมโมนีต แบโรท ทองแดง เหล็ก ยิบซั่ม โทแฮซ ลิกไนต์ และฟอสเฟต ซึ่งแร่ธาตุส่วนมากยังไม่มีการขุดมาใช้ประโยชน์อย่างจริงจัง นอกจากเกลือหินและแร่โพแทช ซึ่งปัจจุบันอยู่ในระหว่างการหาแนวทางที่จะพัฒนาให้เป็นประโยชน์อย่างเหมาะสม และเมื่อไม่นานมานี้ได้มีการสำรวจพบน้ำมันและก๊าซธรรมชาติโดยบริษัท Esso Exploration

And Production Korat Incorporation

ซึ่งได้รับสัมปทาน And Production Korat incorporation

ซึ่งได้รับสัมปทานสำรวจปิโตรเลียมในภูมิภาคนี้ ในพื้นที่ 50,000 ตารางกิโลเมตร ในบริเวณ จังหวัดนครราชสีมา อุรธานี สุรินทร์ ชัยภูมิ บุรีรัมย์ ยโสธร และร้อยเอ็ด บริษัท ใกล้เคียงก๊าซธรรมชาติที่หลุมน้ำพอง 1 และหลุมน้ำพอง 2 อำเภอคำพอง จังหวัดขอนแก่น ซึ่งสามารถผลิตก๊าซธรรมชาติในระดับคงที่ได้ไม่น้อยกว่า 20 ล้านลูกบาศก์ฟุตต่อวัน นอกจากนี้ยังมีบริษัท Esso Udon Incorporation

ได้รับสัมปทานสำรวจปิโตรเลียมในเขตพื้นที่จังหวัดอุรธานี หนองคาย นครพนม และ สกลนคร บริษัท TERRAMARINE INTERNATIONAL และบริษัท

PHILLIPS PETROLEUM INTERNATIONAL CORPORATION COMPANY

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ซึ่งขณะนั้นบริษัทดังกล่าวกำลังเร่งดำเนินการสำรวจปิโตรเลียมในภาคนี้

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามเผยแพร่ลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1. สมุทราจางานสถิติภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สำนักงานสถิติแห่งชาติ

สำนักนายกรัฐมนตรี้

พื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือแบ่งออกได้เป็นลุ่มน้ำใหญ่ 3 ลุ่มน้ำ
คือ ลุ่มน้ำโขงประกอบด้วยลำน้ำสายสั้น ๆ ที่สำคัญได้แก่ น้ำเหือง น้ำเตย น้ำโมง น้ำสวย
ห้วยหลวง แม่น้ำสงคราม น้ำก่ำ และน้ำบางทราย ลุ่มน้ำชี ประกอบด้วยลำน้ำสำคัญได้แก่
น้ำพอง น้ำยัง และลำปาว ลุ่มน้ำมูลประกอบด้วยลำน้ำสำคัญได้แก่ ลำตะคอง ลำพระเพลิง
ลำน้ำปายมาศ ลำชี ห้วยสำราญ ห้วยขมุง ลำโคมใหญ่ และลำโคมน้อย ลุ่มน้ำเหล่านี้อัน
เป็นประโยชน์ต่อการเกษตรและการอุปโภค-บริโภค ของภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นอย่างมาก
นอกจากแหล่งน้ำผิวดินแล้ว ภาคตะวันออกเฉียงเหนือยังมีแหล่งน้ำใต้ดิน ซึ่งสามารถ
นำขึ้นมาใช้เพาะปลูกพืชเศรษฐกิจบางอย่างได้ มีโครงการชลประทาน และโครงการอ่าง
เก็บน้ำต่าง ๆ เช่น โครงการชลประทานน้ำพอง โครงการชลประทานลำพระเพลิง
โครงการชลประทานลำตะคอง โครงการชลประทานน้ำจืด โครงการชลประทานทุ่งสัมฤทธิ์
โครงการชลประทานหนองหวาย โครงการชลประทานลุ่มน้ำโขงและเขื่อนอุบลรัตน์ เป็นต้น
ส่วนห้วย หนอง คลอง บึง ก้าง ๆ ที่มีอยู่ในธรรมชาตินั้นมีขนาดเล็กและสิ้นเชิงจึงใช้ประโยชน์
ได้น้อย ในปัจจุบันภาคตะวันออกเฉียงเหนือกำลัง ได้รับความพัฒนาให้เป็นพื้นที่สีเขียว ตาม
โครงการอีสานเขียว โดยการร่วมมือกันของหน่วยงานของรัฐบาลและเอกชน ซึ่งจะทำให้
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือพัฒนาขึ้นอีกระดับหนึ่งในอนาคต

อาชีพที่สำคัญของประชาชนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ คือการ
ประกอบอาชีพเกษตรกรรม มีการทำนาเพาะปลูกพืชไร่ชนิดต่าง ๆ พืชเศรษฐกิจหลักที่สำคัญ
ได้แก่ ข้าว ข้าวโพด มันสำปะหลัง อ้อย ฝ้าย ยางพารา และถั่วลิสง อาชีพอื่น ๆ ที่มี
ความสำคัญรองลงมา เช่น การค้าและบริการ การปศุสัตว์ การประมงของภาค
ตะวันออกเฉียงเหนือที่สำคัญ คือ การเลี้ยงโค กระบือ ซึ่งส่วนใหญ่เลี้ยงไว้เพื่อใช้งาน
และบริโภคภายในภาคเท่านั้น สำหรับ เป็ด ไก่ ส่วนใหญ่เลี้ยงไว้เพื่อการบริโภคภายใน
ครัวเรือน แต่ในระยะหลังเริ่มมีการเลี้ยงเพื่อการค้าตามจังหวัดใหญ่ ๆ การอุตสาหกรรม
ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ อุตสาหกรรมขนาดเล็กในชนบท
ซึ่งจะใช้วัตถุดิบและแรงงานในท้องถิ่นเป็นส่วนใหญ่และมักเป็นอุตสาหกรรมดั้งเดิม เช่น
ทอผ้าไหม เครื่องปั้นดินเผา และอุตสาหกรรมอาหาร เป็นต้น อีกประเภทหนึ่งคือ
อุตสาหกรรมอาหาร เป็นต้น อีกประเภทหนึ่งคือ อุตสาหกรรมในเมือง เป็นอุตสาหกรรม
ใหม่ ๆ ได้แก่ อุตสาหกรรมวิศวกรรม อุตสาหกรรมทอกระสอบ และอุตสาหกรรมผลิต

กระดาษ เป็นต้น สำหรับการประมงจะมีเฉพาะประมงน้ำจืดตามแหล่งน้ำธรรมชาติ เช่น
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการศึกษาเท่านั้น เมื่ออนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการศึกษา

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ในแม่น้ำมูล แม่น้ำชี แม่น้ำมหาสารคาม และแม่น้ำโขง ตลอดจนตามห้วย หนอง คลอง บึง หรือฝายน้ำล้นต่าง ๆ

จากสถิติของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการ เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ในปี พ.ศ. 2530 ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีมูลค่าผลิตภัณฑ์ (G R P) ตามตาราง 2.3) ราคาตลาด รวมทั้งสิ้นประมาณ 155,367.121 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 12.59 ของมูลค่าผลิตภัณฑ์รวมทั้งประเทศรองจากกรุงเทพมหานครและปริมณฑล การขยายตัวทางเศรษฐกิจในช่วง 5 ปี ที่ผ่านมาเมื่ออัตราเพิ่มเฉลี่ยร้อยละ 5.68 ต่อปี จังหวัดที่มีอัตราเพิ่มเฉลี่ยสูงที่สุดคือ จังหวัดหนองคายร้อยละ 8.50 ต่อปี รองลงมาคือ จังหวัดนครราชสีมา มหาสารคาม ขอนแก่น ชัยภูมิ อุบลราชธานี และสุรินทร์ ส่วนจังหวัดสกลนคร นครพนม ศรีสะเกษ ร้อยเอ็ด กาฬสินธุ์ บึงกาฬ ภูมิธรมย์ บุรีรัมย์ นครราชสีมา ยโสธร และมุกดาหาร มีอัตราเพิ่มเฉลี่ยต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของภาคมูลค่าผลิตภัณฑ์เฉลี่ยต่อบุคคลของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (PER CAPITA GRP.) ประมาณ 8,343 บาท ซึ่งต่ำกว่ามูลค่าผลิตภัณฑ์เฉลี่ยต่อบุคคลของประเทศ (PER CAPITA GNP.) ซึ่งเท่ากับ 23,021 บาท จังหวัดที่มีมูลค่าผลิตภัณฑ์เฉลี่ยต่อบุคคลสูงที่สุดคือ จังหวัดนครราชสีมา รองลงมาได้แก่ขอนแก่น เลย หนองคาย อุบลราชธานี ยโสธร นครพนม สกลนคร ชัยภูมิ และ อุบลราชธานี

การสาธารณสุขโลก

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีแหล่งพลังงานอยู่ 2 ชนิด คือ พลังงานอยู่ 2 ชนิด คือ พลังงานไฟฟ้าและก๊าซธรรมชาติ โรงไฟฟ้าส่วนใหญ่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นโรงไฟฟ้าพลังน้ำ ซึ่งผลิตได้จาก 5 เขื่อนสำคัญ ได้แก่ โรงไฟฟ้าจากเขื่อนอุบลรัตน์ - จังหวัดขอนแก่น เขื่อนสิรินธร - จังหวัดอุบลราชธานี เขื่อนน้ำพุง - จังหวัดสกลนคร เขื่อนจุฬาภรณ์และเขื่อนห้วยกุ่ม-จังหวัดชัยภูมิ นอกจากโรงไฟฟ้าพลังน้ำแล้ว ยังมีโรงไฟฟ้ากังหันก๊าซอีก 2 โรงคือ โรงไฟฟ้าที่จังหวัดนครราชสีมาและอุบลราชธานี ในปีงบประมาณ 2529 ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีการใช้กระแสไฟฟ้าทั้งสิ้น 1,578,975,000 กิโลวัตต์-ชั่วโมง แบ่ง 47.38 และอื่น ๆ ร้อยละ 7.58 และในปีงบประมาณ 2528 มีการประปา 87 แห่ง มีกำลังผลิตรวม 96,215,210 ลูกบาศก์เมตรต่อปี สามารถผลิตน้ำได้รวม 65,470,017 ลูกบาศก์เมตรต่อปี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.2.3 เศรษฐกิจระดับจังหวัด¹

จังหวัดขอนแก่นเป็นจังหวัดที่เป็นเมืองหลักของภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน สภาพทางเศรษฐกิจของจังหวัดมีมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมประมาณ 18,148.1 ล้านบาท ในปี พ.ศ.2530 จำแนกสภาพทางเศรษฐกิจของจังหวัดออกได้เป็นด้าน ๆ ดังนี้

การเกษตรกรรม

จังหวัดขอนแก่นมีพื้นที่ทำการเกษตร 3,943,692 ไร่ การเพาะปลูกโดยทั่วไปอาศัยน้ำฝนธรรมชาติ มีพื้นที่เพียงส่วนน้อยที่อยู่ในเขตชลประทาน ประมาณร้อยละ 8 ของพื้นที่การเกษตรทั้งหมด ผลิตภัณฑ์สูงสุดของสาขาเกษตรกรรม คือการกสิกรรม มีมูลค่า 2,180.171 ล้านบาท หรือร้อยละ 59.52 พืชเศรษฐกิจหลักที่สำคัญได้แก่ ข้าว มันสำปะหลัง อ้อย ปอ และข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ เติบโตขึ้นจากการเพาะปลูก ดังนี้

- พื้นที่ทำนา	2,491,200	ไร่
- พื้นที่ปลูกพืชไร่ และ พืชผัก	1,367,000	ไร่
- ผลไม้ยืนต้น	85,061	ไร่
- ไม้ดอก, ไม้ประดับ	431	ไร่

นอกจากนี้ผลิตภัณฑ์ส่วนหนึ่งมาจากการปศุสัตว์ การประมง และป่าไม้ รวมมูลค่า 923.4 ล้านบาท หรือร้อยละ 25.21 ของมูลค่าผลิตภัณฑ์สาขาเกษตรกรรม การค้าส่ง ค้าปลีก

จังหวัดขอนแก่นเป็นศูนย์กลางธุรกิจการค้าและการเงินของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และเป็นตลาดกลางของท้องถิ่น สินค้าออกส่วนใหญ่เป็นสินค้าเกษตร และผลิตภัณฑ์แปรรูปต่างๆ ในปัจจุบันเป็นแหล่งรับซื้อพืชไร่ที่สำคัญของภาค ได้แก่ มันสำปะหลังและข้าว มีคลังสินค้ารวมจุประมาณ 450,000 ตัน การค้ามีมูลค่า 3,789.4 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 22.95 ของมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมทั้งจังหวัดซึ่งเป็นอันดับ 1 นอกจากนี้ยังเป็นแหล่งการเงินของภาค ที่มีสถาบันการเงินจำนวนมาก โดยมีธนาคารพาณิชย์จำนวน 35 สาขา จาก 14 ธนาคาร ทั้งยังเป็นที่ตั้งของสำนักงานสาขาธนาคารแห่งประเทศไทย และบรรษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย อันจะเป็นปัจจัยทำให้การค้าของจังหวัดมีแนวโน้มที่จะขยายตัวในอัตราสูงขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับใช้เพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งยังสรุปจังหวัดขอนแก่น สำนักงานจังหวัดขอนแก่น ตุลาคม 2531

การบริการ

ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 6 ได้กำหนดให้จังหวัดขอนแก่นเป็นเมืองหลักกระจายความเจริญไปสู่พื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ซึ่งจะมีบทบาทเป็นศูนย์กลางการให้บริการด้านต่าง ๆ เช่น การท่องเที่ยว การคมนาคมขนส่ง การบริการสังคม การเงินและการธนาคาร โดยเฉพาะการบริการสังคม จังหวัดขอนแก่นจัดเป็นศูนย์กลางการบริการที่สำคัญของภาคในด้านการศึกษาและสาธารณสุขมีสถานศึกษาทุกระดับตั้งแต่อนุบาลจนถึงระดับอุดมศึกษาจำนวนมาก เป็นที่ตั้งโรงพยาบาลหลายแห่งและสามารถให้บริการแก่ประชาชนทั่วทั้งพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

การอุตสาหกรรม

ในปัจจุบันอุตสาหกรรมมีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของจังหวัดขอนแก่นมากขึ้น โดยลำดับ มีมูลค่าสาขาอุตสาหกรรมเป็นอันดับ 4 ของมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมของจังหวัดและเป็นอันดับ 2 ของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ในปี 2530 มีโรงงานอุตสาหกรรมในเขตจังหวัดขอนแก่น จำนวน 3,153 โรงงาน อาทิ โรงงานทำเยื่อกระดาษ โรงงานทำน้ำตาลทราย โรงสีข้าว โรงงานสกัดเมล็ดมัน โรงงานทอกระสอบ สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนได้กำหนดให้อำเภอเมืองขอนแก่น และอำเภอบ้านไผ่เป็นเขตส่งเสริมการลงทุน เขตที่ 3 ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เพื่อกำหนดส่งเสริมการลงทุนตามนโยบายการกระจายโรงงานอุตสาหกรรมจากกรุงเทพมหานครออกสู่ภูมิภาค

รายได้ของประชากรและการมีงานทำ

จากสถิติการสำรวจของกองบัญชีประชาชาติ ในปี 2530 ประชากรจังหวัดขอนแก่นมีรายได้เฉลี่ยประมาณคนละ 1,620 บาท/ปี แต่โดยส่วนใหญ่ประชากรภาคเกษตรกรรมยังมีรายได้ต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ยอยู่มาก เท่านั้นสรุปได้ว่าสัดส่วนของการกระจายรายได้ระหว่างประชากรในชุมชนเมืองกับชนบทยังมีความแตกต่างกันมาก ทั้งนี้ เนื่องจากประชากรในชนบทมีรายได้จากการประกอบอาชีพเกษตรกรรม ซึ่งขึ้นอยู่กับสภาพดินฟ้าอากาศ ความธรรมชาติ ปริมาณผลผลิตไม่แน่นอน จึงเป็นแรงผลักดันทำให้มีการอพยพเข้ามาสู่เมืองเพื่อหางานทำในภูมิภาคอื่น และบางส่วนก็อพยพไปยังตลาดแรงงานต่างประเทศในตะวันออกเฉียงกลาง ซึ่งจากการศึกษาข้อมูลด้านแรงงานเมื่อเดือนเมษายน 2529 มีดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยนาให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- จำนวนประชากรทั้งจังหวัด	1,638,260 คน
- ประชากรที่มีอายุต่ำกว่า 11 ปี	477,192 คน
- ประชากรผู้อยู่ในวัยทำงาน	1,161,068 คน
อยู่นอกกำลังงาน	464,261 คน
ผู้มีงานทำ	41,808 คน
ผู้รอฤดูกาล เกษตร	114,179 คน
ผู้อพยพไปทำงานที่อื่น ๆ	87,895 คน

3.2.4 เศรษฐกิจระดับชุมชน

โครงสร้างทางเศรษฐกิจของจังหวัดขอนแก่น ประชาชนในพื้นที่จังหวัดขอนแก่น ประกอบอาชีพเกษตรกรรมประมาณ 70 เปอร์เซ็นต์ ซึ่งเป็นสาขาการผลิตที่มีความสำคัญเป็นอันดับหนึ่ง ส่วนสาขาการผลิตที่มีความสำคัญรองลงมาคือ สาขาการค้าส่งและปลีก สาขาบริการ สาขาอุตสาหกรรม ซึ่งกำลังจะมีบทบาทมากขึ้นและส่วนใหญ่จะอยู่ในเขตเทศบาลหรือเขตเมือง

ทางด้านพาณิชย์กรรม จังหวัดขอนแก่นเป็นศูนย์กลางธุรกิจการค้าและการเงินของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และเป็นตลาดกลางท้องถิ่น ดินค้าออกส่วนใหญ่เป็นสินค้าเกษตรและผลิตภัณฑ์แปรรูปต่าง ๆ นอกจากนี้ยังเป็นแหล่งการเงินของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีสถาบันการเงินหลายแห่งภายในจังหวัด สำหรับในเขตเทศบาลเมืองขอนแก่น สถาบันการเงินที่สำคัญที่สุดที่เปิดดำเนินการมีทั้งสิ้น 23 สำนักงาน เป็นธนาคารพาณิชย์ จำนวน 18 สำนักงาน ธนาคารออมสิน 3 สำนักงาน ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตรสาขาภาค ๑ 1 สำนักงาน และยังเป็นที่ตั้งของสำนักงานสาขาธนาคารแห่งประเทศไทยและบริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ซึ่งเป็นปัจจัยทำให้การค้าของจังหวัดขอนแก่นมีแนวโน้มที่จะขยายตัวในอัตราสูง

การอุตสาหกรรมของจังหวัดขอนแก่น มีมูลค่าอุตสาหกรรมเป็นอันดับ 4 ของจังหวัดและเป็นอันดับ 2 ของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีโรงงานอุตสาหกรรมแปรรูปที่สำคัญคือ โรงงานทำเยื่อกระดาษ โรงสีข้าว โรงงานอัครมันเม็ก ฯลฯ

ส่วนภายในเขตเทศบาล ฯ นั้นอุตสาหกรรมส่วนใหญ่จะเป็นลักษณะ

โรงงานซ่อมรถยนต์เคาะพ่นสี จากข้อมูลของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดขอนแก่น ปี 2530 เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งสมุทรวางงานเทศบาลขอนแก่น อำเภอเมืองขอนแก่น กิ่งจังหวัดระยองมหาภัยไทย

อุตสาหกรรมภายในเขตเทศบาลเมืองขอนแก่นมีจำนวน 254 แห่ง ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็น โรงงานที่เกี่ยวกับการซ่อมอุปกรณ์ เครื่องจักร เครื่องยนต์ต่าง ๆ ส่วนโรงงานอื่น ๆ ได้แก่ โรงสีข้าว โรงงานทำผลิตภัณฑ์ คอนกรีต โรงงานอบ ไล่ ซอย ไม้ ฯลฯ

3.2.5 การศึกษาความเป็นไปได้ของโครงการ

การศึกษาเรื่องการลงทุนและความเป็นไปได้ทางเศรษฐกิจนั้น เป็นเรื่องสำคัญมาก ในการจัดทำโครงการที่มีลักษณะเป็นวิชาชีพ (ประกอบการค้า) เพราะเป็นการคาดการณ์งบประมาณ หรือเงินทุนของโครงการที่จะต้องใช้จ่ายในการดำเนินการ ตลอดจนประมาณการผลตอบแทนที่จะได้รับจากการดำเนินงานตามโครงการ สำหรับการศึกษาเรื่องนี้ตามโครงการวิทยานิพนธ์ เพียงแค่เป็นการศึกษาถึงหลักเกณฑ์อย่างกว้าง ๆ ทางวิชาการในแง่ของเศรษฐกิจและการลงทุนเท่านั้น ตัวเลขต่าง ๆ ที่เป็นผลจากการศึกษานั้นเป็นค่าเฉลี่ยของเรื่องต่าง ๆ ในช่วงเวลาที่ทำการศึกษาเท่านั้น สำคัญของการศึกษาตามหัวข้อนี้สามารถสรุปได้ดังนี้

1. การศึกษาเรื่องงบประมาณของโครงการ
2. การศึกษาเรื่องแหล่งเงินทุนและโครงสร้างของงบประมาณ
3. การประมาณการผลตอบแทนของโครงการ

1. การศึกษาเรื่องงบประมาณของโครงการ

เนื่องจากโครงการนี้ ผู้ลงทุน เป็นกลุ่มนักลงทุนเอกชนในจังหวัดขอนแก่น นำโดย นายเจริญ หัตถนาคำรังจิษฐ์ ซึ่งมีกิจการมากมายในจังหวัดขอนแก่นเป็นเจ้าของโครงการ จากการศึกษาการลงทุนในกิจการโรงแรมชั้นหนึ่งในต่างจังหวัด จากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน พบว่ามีอัตราเฉลี่ยของเงินทุนเท่ากับ 1,000,000 บาท ต่อห้อง โดยรวมราคาที่ดิน เครื่องจักรกล ฯลฯ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แสดงสัดส่วนของเงินทุนในโครงการ (ประมาณการ)

COMPONENT OF COST	PERCENTAGE OF INVESTMENT	AMOUNT (IN THOUSAND BAHT)
1. ค่าที่ดินและปรับปรุงที่ดิน	10	30,000
2. ค่าก่อสร้าง	45	135,000
3. ค่าเครื่องจักร เครื่องไฟฟ้า แอร์	25	75,000
4. ค่าเฟอร์นิเจอร์ตกแต่ง	10	30,000
5. ค่าธรรมเนียมออกแบบควบคุม	3	9,000
6. ค่าใช้จ่ายก่อนดำเนินการ	1.5	4,500
7. ค่าเงินทุนหมุนเวียน	5.5	16,500
รวม	100	300,000

รายละเอียด

1. ค่าที่ดินและปรับปรุงที่ดิน	MILLION BAHT
ค่าที่ดิน 10 ไร่ ๆ ละ 1,600,000 บาท	16
ค่าปรับปรุงที่ดิน 5% ของราคาที่ดิน	8
รวม	24

หมายเหตุ

ราคาที่ดินในย่านพาณิชย์ตารางวาละ 4,000 - 20,000 บาท

ราคาที่ดินในเขตเทศบาลตารางวาละ 2,000 - 20,000 บาท

2. ค่าก่อสร้างอาคาร การตกแต่ง และระบบต่าง ๆ รวม 135 ล้านบาท

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

งานก่อสร้าง

PERCENTAGE OF
CONSTRUCTION COST

MILLION BAHT

ค่าเตรียมงานและค่าประกันภัย	12.5	16.87
งานฐานราก คานคอกิน	5.5	7.42
งานโครงสร้างอาคาร	13.5	18.22
งานหลังคา	2.1	2.83
งานบันได	1.5	2.02
งานผนังภายนอก	4.0	5.4
งานประตูหน้าต่าง - ภายนอก	5.7	7.69
งานผนังภายใน	3.7	4.99
งานประตูหน้าต่าง - ภายใน	4.6	6.21
รวม		<u>71.65</u>
<u>งานตกแต่ง</u>		
งานตกแต่งผนัง	1.5	2.02
งานตกแต่งพื้น	2.3	3.78
งานตกแต่งเพดาน	2.2	2.97
งานตกแต่งภายใน	2.0	2.7
งานตกแต่งห้องพิเศษ เช่น		
	6.4	<u>8.64</u>
รวม		<u>20.11</u>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้